

Arrest

nr. 72 606 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 september 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 15 juli 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Nadat uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem bleek dat eerste en tweede verzoeker op 26 december 2009 en op 1 oktober 2010 een asielaanvraag hadden ingediend in Polen en dat derde verzoeker op 5 november 2009 een asielaanvraag in Polen en op 22 november 2009 in Oostenrijk had ingediend, werden de Poolse autoriteiten op 29 juli 2011 verzocht om verzoekers terug te nemen op grond van artikel 16 (1) e van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde

land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening). De Poolse autoriteiten verklaarden zich op 1 augustus 2011 akkoord met de terugname van eerste en tweede verzoeker en op 2 augustus 2011 met de terugname van derde verzoeker.

1.3. Op 20 september 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De bestreden beslissing, genomen in hoofde van eerste verzoeker, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten (...) geboren te (...), op (in) (...) van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 15/07/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde dezelfde dag in België te zijn aangekomen. Betrokkene verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 11/08/1950.

Uit het Eurodacverslag van 15/07/2011 blijkt dat er een asielaanvraag werd ingediend te Polen op 26/12/2009 en op 01/10/2010. Tijdens zijn verhoor bevestigde de betrokkene dit.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van 26/07/2011 dat hij op 23/12/2009 uit Grozny vertrokken is en per trein naar Moskou reisde. Hij verklaart dat hij op 25/12/2009 vanuit Moskou per trein verder reisde naar Brest. Hij verklaart dat hij op 26/12/2009 vanuit Brest per trein naar Terespol reisde. Betrokkene verklaart dat zijn paspoort in Terespol werd afgenomen. Hij verklaart dat hij de hele periode van zijn asielaanvragen in Moshna in de buurt van Warschau in een centrum verbleef. Betrokkene verklaart dat zijn asielaanvragen in Polen werden afgewezen. Betrokkene verklaart dat hij op 14/07/2011 vertrokken is uit Polen en per minibus naar Brussel reisde waar hij arriveerde op 15/07/2011.

Betrokkene reisde samen met zijn echtgenote (...), °(...) en zijn zoon (...), °(...) ((...)).

Betrokkene verklaart dat hij in het bezit is van een Poolse verblijfsvergunning TZ 0032475, afgegeven op 16/03/2011 en geldig tot 14/06/2011.

Rekening houdend met het Eurodacverslag en met de verklaringen van betrokkene werd op 29/07/2011 op basis van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, een terugnameverzoek verstuurd aan de Poolse autoriteiten. Op 01/08/2011 lieten de Poolse autoriteiten weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd. Ook zijn echtgenote (...) en zijn zoon (...) zijn het voorwerp van een terugnameakkoord met Polen. Polen heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. De Poolse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Verder moet worden vastgesteld dat Polen, een Europese

lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Betrokkene geeft geen specifieke reden op waarom hij zijn asielaanvraag in België wil indienen. Hij verklaart enkel dat zijn dochter hem zei dat België toleranter is met vreemdelingen en dat het minder waarschijnlijk is dat ze hen terugsturen naar Rusland. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Betrokkene verklaart verder dat Polen hem zal repatriëren naar Rusland. De Poolse autoriteiten kennen onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Betrokkene verklaart verder dat de mensen van Kadyrov vertegenwoordigd zijn in Polen en dat ze zich organiseren om Tsjetsjenen die in Polen verblijven te controleren. Hij verklaart dat de Poolse speciale diensten op een bepaald moment naar het centrum gekomen zijn en een aantal Tsjetsjenen hebben meegenomen en het bleek dat ze ineengeslagen zijn geweest. Uit informatie waarover DVZ beschikt ('Subjet Related Briefing: Polen, 04/10/2010; stuk toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat asielzoekers in Polen, indien zij zich niet veilig voelen in een opvangcentrum, financiële bijstand kunnen vragen aan het Office for Aliens, zodat ze zich elders kunnen vestigen en dus niet verplicht zijn om in het opvangcentrum te verblijven. Verder dient te worden opgemerkt dat iedereen in Polen, ook buitenlanders, zich tot het Bureau van de 'Human Rights Defender', kunnen wenden om zijn rechten en vrijheid te beschermen wanneer hij meent dat die geschonden zijn door de openbare instellingen (<http://www.rpo.gov.pl/index.php?md=1369&s=3>).

Betrokkene verklaart enkel verre familieleden te hebben in Europa en een zoon en een dochter in België. De door betrokkene opgegeven zoon is onder zijn vermelde identiteit echter niet gekend bij onze diensten. De dochter heeft op 18/02/2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 06/04/2011 ongegrond verklaard en ze dient dus het grondgebied te verlaten. Er dient opgemerkt dat zijn zoon en dochter reeds meerderjarig zijn en zodoende kunnen ze niet meer beschouwd worden als gezinsleden, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. In verband met zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat hij gezondheidsproblemen heeft. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische verslagen aanwezig die de verklaringen van betrokkene kunnen staven. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde problemen hem verhinderen om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Poolse autoriteiten."

In hoofde van tweede verzoekster wordt de volgende beslissing genomen:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd
aan de persoon die verklaart te heten (...)
geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 15/07/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Zij verklaarde dezelfde dag in België te zijn aangekomen. Betrokkene verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25/02/1953.

Uit het Eurodacverslag van 15/07/2011 blijkt dat er een asielaanvraag werd ingediend te Polen op 26/12/2009 en op 01/10/2010. Tijdens haar verhoor bevestigde de betrokkene dit.

Betrokkene verklaarde tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van 26/07/2011 dat zij op 23/12/2009 uit Grozny vertrokken is en per trein naar Moskou reisde. Zij verklaart dat zij vandaar verder per trein doorreisde naar Brest en Terespol. Betrokkene verklaart dat zij legaal reisde met een paspoort zonder visum maar dat deze in Polen werd afgenomen. Zij verklaart dat zij vanaf het moment van haar asielaanvraag tot haar vertrek in een centrum te Moshna verbleef. Betrokkene verklaart dat zij twee keer asiel aanvraag en dat zij vier negatieve beslissingen heeft gekregen.

Betrokkene verklaart dat zij op 14/07/2011 vertrokken is uit Polen en per minibus naar Brussel reisde waar zij arriveerde op 15/07/2011.

Betrokkene reisde samen met haar echtgenoot (...), °(...) en haar zoon (...), °(...) ((...)).

Betrokkene verklaart dat zij in het bezit is van een Poolse verblijfsvergunning 55144, geldig van 01/07/2011 tot 02/01/2012.

Rekening houdend met het Eurodacverslag en met de verklaringen van betrokkene werd op 29/07/2011 op basis van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, een terugnameverzoek verstuurd aan de Poolse autoriteiten. Op 01/08/2011 lieten de Poolse autoriteiten weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd. Ook haar echtgenoot (S.S.) en haar zoon (S.A.) zijn het voorwerp van een terugnameakkoord met Polen. Polen heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. De Poolse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Verder moet worden vastgesteld dat Polen, een Europese lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Betrokkene geeft geen specifieke reden op waarom zij haar asielaanvraag in België wil indienen. Zij verklaart enkel dat ze het niet echt weet maar dat haar zoon en man naar België wilden komen. Betrokkene verklaart dat ze wel weet dat vele mensen in Oostenrijk gerepatriëerd worden naar Rusland. De Poolse autoriteiten kennen onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - indien nodigvoorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Betrokkene verklaart verder dat het voor haar gevaarlijk is om in Polen te verblijven omdat in Polen Kadyrovski zijn die samenwerken met de Poolse politie. Uit informatie waarover DVZ beschikt ('Subjet Related Briefing: Polen, 04/10/2010; stuk toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat asielzoekers in Polen, indien zij zich niet veilig voelen in een opvangcentrum, financiële bijstand kunnen vragen aan het Office for Aliens, zodat ze zich elders kunnen vestigen en dus niet verplicht zijn om in het opvangcentrum te verblijven. Verder dient te worden opgemerkt dat iedereen in Polen, ook buitenlanders, zich tot het Bureau van de 'Human Rights Defender', kunnen wenden om zijn rechten en vrijheid te beschermen wanneer hij meent dat die geschonden zijn door de openbare instellingen (<http://www.rpo.gov.pl/index.php?md=1369&s=3>).

Betrokkene verklaart een zus, een neef en twee nichten te hebben in Oostenrijk. Betrokkene verklaart een zoon en een dochter te hebben in België. De door betrokkene opgegeven zoon is onder zijn vermelde identiteit echter niet gekend bij onze diensten. Haar dochter heeft op 18/02/2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 06/04/2011 ongegrond verklaard en ze dient dus het grondgebied te verlaten. Er dient opgemerkt dat zijn zoon en dochter reeds meerderjarig zijn en zodoende kunnen ze niet meer beschouwd worden als gezinsleden, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. In verband met haar gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat zij gezondheidsproblemen heeft. Er dient echter te worden opgemerkt dat betrokkene op 20/08/2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend heeft op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 19/09/2011 onontvankelijk verklaard omdat de aanvraag niet vergezeld ging van de vereiste conforme medische attesten.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Zij zal overgedragen worden aan de bevoegde Poolse autoriteiten.”

In hoofde van derde verzoeker wordt de volgende beslissing genomen:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd
aan de persoon die verklaart te heten (...)
geboren te Grozny, op (in) (...)
van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft op 15/0/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde dezelfde dag in België te zijn aangekomen. Betrokkene verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 29/06/1985.

Uit het Eurodacverslag van 15/07/2011 blijkt dat er een asielaanvraag werd ingediend te Polen op 05/11/2009 en te Oostenrijk op 22/11/2009. Tijdens zijn verhoor bevestigde de betrokkene dit.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van 27/07/2011 dat hij uit Grozny vertrokken is maar dat hij geen vertrekdatum meer weet en per trein naar Moskou reisde. Betrokkene verklaart dat hij in Moskou twee of drie weken gebleven is. Hij verklaart dat hij vanuit Moskou per trein verder reisde naar Brest en vandaar per trein verder naar Polen. Betrokkene verklaart dat hij een paspoort had zonder visum en dat hij denkt dat deze in Polen is. Betrokkene verklaart dat hij in Polen meer dan een jaar in het opvangcentrum te Moshna verbleef samen met zijn ouders. Hij verklaart dat hij ook een appartement huurde in Polen samen met vrienden. Hij verklaart dat hij niet weet welke beslissing hij in Polen kreeg. Betrokkene verklaart dat hij vanuit Polen per taxi naar Oostenrijk reisde maar dat hij geen datum meer weet. Betrokkene verklaart dat zijn broer in Oostenrijk verbleef. Betrokkene verklaart dat hij langer dan twee maanden in een opvangcentrum verbleef in St. Georgien te Oostenrijk. Betrokkene verklaart dat hij in Oostenrijk gevraagd heeft om vrijwillig terug te keren naar Polen omdat zijn ouders daar waren. Betrokkene verklaart dat hij per minibus vanuit Polen naar België reisde maar dat hij de vertrekdatum niet meer weet.

Betrokkene reisde samen met zijn ouders, (...), (...) en (...), (...) ((...)).

Betrokkene verklaart dat hij in het bezit is van een Poolse verblijfsvergunning 54501, afgegeven op 01/07/2011 en geldig tot 02/01/2012.

Rekening houdend met het Eurodacverslag en met de verklaringen van betrokkene werd op 29/07/2011 op basis van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, een terugnameverzoek verstuurd aan de Poolse autoriteiten. Op 02/08/2011 lieten de Poolse autoriteiten weten dat het verzoek

tot terugname wordt ingewilligd. Ook zijn ouders (...) en (...) zijn het voorwerp van een terugnameakkoord met Polen. Polen heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. De Poolse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Verder moet worden vastgesteld dat Polen, een Europese lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Betrokkene geeft geen specifieke reden op waarom hij zijn asielaanvraag in België wil indienen. Hij verklaart enkel dat hij zijn ouders volgde, dat zij beslisten om naar hier te komen. Betrokkene verklaart dat zijn broer problemen had in Polen met Kadyrovski en dat ze in Polen informatie over zijn familie wilde. Indien betrokkene meent dat hij in Polen door derden bedreigd wordt, dient hij zich hiervoor te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten. Er zijn geen aanwijzingen dat enige stappen in die richting hiervoor zijn ondernomen, noch aanwijzingen dat de bevoegde Poolse autoriteiten de nodige bijstand en bescherming niet kunnen bieden. Verder verklaart betrokkene dat hij in Polen een appartement huurde samen met vrienden en dat er op een bepaald moment speciale eenheden van de Poolse autoriteiten daar binnenvielen. Hij verklaart dat ze een vriendin meenamen en dat ze naar Rusland teruggestuurd werd. Betrokkene verklaart verder dat hij geïnterviewd werd door iemand van de immigratiedienst van Polen en dat hij foto's toonde van iemand waar hij niets mee te maken had. Betrokkene verklaart dat het hele verhaal verzonnen was. Uit informatie waarover DVZ beschikt ('Subjet Related Briefing: Polen, 04110/2010; stuk toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat iedereen in Polen, ook buitenlanders, zich tot het Bureau van de 'Human Rights Defender', kunnen wenden om zijn rechten en vrijheid te beschermen wanneer hij meent dat die geschonden zijn door de openbare instellingen (<http://www.rpo.gov.pl/index.php?md=1369&s=3>).

Betrokkene verklaart een broer te hebben in Oostenrijk en een zus en nog een andere broer te hebben die ergens in België wonen. De door betrokkene opgegeven broer is onder zijn vermelde identiteit echter niet gekend bij onze diensten. Zijn zus heeft op 18/02/2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 06/04/2011 ongegrond verklaard en ze dient dus het grondgebied te verlaten. In verband met zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat hij gezondheidsproblemen heeft. Er dient echter te worden opgemerkt dat betrokkene op 20/08/2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend heeft op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 19/09/2011 onontvankelijk verklaard omdat het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Poolse autoriteiten."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij wijst erop dat verzoekers op 17 oktober 2011 zonder verzet zijn vertrokken naar Polen. Verwerende partij specificeert dat aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten ten uitvoer is gebracht zij de mening is toegedaan dat verzoekers geen belang meer hebben bij de vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blikken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Aangezien de bevelen om het grondgebied te verlaten, die besloten liggen in de bestreden beslissingen, uitgevoerd werden en aldus hun volle uitwerking hebben gehad, hebben verzoekers geen actueel belang meer bij hun beroep voor zover het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het beroep wordt derhalve onontvankelijk verklaard voor zover het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover dit gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissingen tot weigering van verblijf

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpen verzoekers de schending op van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 3.2, 3.4, 16, 19.2 en 45 van de Dublin II-verordening, van de artikelen 51/5, 62 en 71/3 van de Vreemdelingenwet, van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de Wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en “*van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van de verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting.*” Verzoekers betogen tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Verzoekers betogen als volgt:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van artikel 16.1 van de verordening 343/2003 van de artikelen 51/5, en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: artikel 8 Europees verdrag voor de Rechten van de mens en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van verzoeker onontvankelijk is zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Polen.

Doordat de bestreden beslissing stelt: (...)

Terwijl de bestreden beslissing niet motiveert dat de vrees voor terugkeer naar Polen onderzocht is.

Zodat

*De bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is naar de vrees van verzoeker in Polen.
Dat zelfs EU burgers in de mogelijkheid zijn om in België asiel aan te vragen.
Dat deze mogelijkheid niet werd toegepast op verzoeker nochtans een niet EU onderdaan.
Dat dit uiteraard een ongelijkheid uitmaakt en de wettigheid schendt.
Dat Polen een democratisch land is voor EU onderdanen maar voor derdelanders er een
gevaar kan zijn.*

Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ten onrechte niet was ingegaan op de verklaringen van verzoekende partij.

Bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering zijnde de juridische en de feitelijke overwegingen dient te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en deze motivering moet afdoende zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen.

Een motivering van de bijlage 26quater die niet toelaat te begrijpen waarom het ingeroepen gevaar voor hun leven geen grond vormt voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule is een gebrekkige motivering.

Dat verzoeker hiertoe ten bewijze het volgende voegt.

a. In het rapport van ECRE wordt het volgende gesteld: "In several EU countries, Chechens are not granted refugee status when they have been officially registered in the Russian Federation, outside of Chechnya.⁸⁸ Other countries view Chechens as fleeing generally from armed conflict and not at risk of individual persecution so they do not grant refugee status and/or grant subsidiary forms of protection for this reason. (For example, Poland, Czech Republic and Norway. ECRE survey 2006.)

(...)

Uit Tsjetsjeense asielzoekers in Polen, Jörg Gebhard, januari 2009

(...)

Verzoekende partij is gegriefd omwille van het feit dat verwerende partij diens asielrelaas niet heeft overgemaakt aan het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor onderzoek.

*De beslissingen zeggen met geen woord, waarom asielaanvraag niet in België kan worden behandeld;
De beslissing is niet afdoende gemotiveerd in de mate de verwerende partij er zich tot beperkt de argumenten van verzoekende Partij te noteren, doch geen besluit neemt noch positief, noch negatief;
(...)"*

De verzoekende partij derhalve tegen de beslissing beroep aantekent.

Dat blijkt dat mijn verzoekende partij bij repatriatie naar Polen een terugkeer naar het land van herkomst deze wel degelijk mogelijk is en verzoekende partij het slachtoffer zal zijn van een daadwerkelijke en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Dat bovendien elke instantie bescherming ook de "protection subsidiaire subsidiaire" dient te controleren (cfr. het discours van Prof. Dr. Carlier in dit verband.)

Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredestijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCamil/Verenigd Koninkrijk) Publ Eur. Court HR.R 1996, Senek nr. 324).

Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, (Ahmed/Oostenrijk), Rev.Dr. étr. 1997, 88).

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 71/3 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel wordt gegeven.

De vrees die verzoekende partij heeft bij chainrepatriatie voor een vernederende behandeling wordt bevestigd in recente mensenrechtenrapporten.

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker niet correct te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve, niet afdoende motiveerde.

De motivering van de beslissing waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig.”

3.2. De Raad stelt vast dat nergens in het verzoekschrift concreet wordt uitgelegd op welke wijze de bestreden beslissingen de door verzoekers aangevoerde artikelen 3.2, 3.4, 16, 19.2 en 45 van de Dublin II-verordening en het artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 8 EVRM schenden.

De Raad acht het middel op dit vlak dan ook onontvankelijk.

3.3. De bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.

Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan.

Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting."

3.4. De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris beperkt zich in het kader van voormeld artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van de wettelijke criteria. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt de nieuwe asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.5. Gelet op het gestelde in punt 3.4. kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van artikel 1, (A) 2 van de Vluchtelingenconventie, aangezien dit de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, hem toegekend door artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

3.6. In de bestreden beslissing wordt geenszins uitspraak gedaan over de ontvankelijkheid van verzoekers' asielaanvraag. Er wordt slechts bepaald welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielaanvraag. Verzoekers kunnen dan ook niet dienstig voorhouden dat de door hun aangevoerde rechtsregels en rechtsbeginselen geschonden zijn doordat de bestreden beslissingen ten onrechte stellen dat hun asielaanvraag onontvankelijk zijn.

3.7. Waar verzoekers de schending aanhalen van artikel 71/3 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat de Vreemdelingenwet geen artikel 71/3 bevat. De schending van deze bepaling kan dan ook niet op dienstige wijze worden opgeworpen.

3.8. Waar verzoekers de schending van de rechten van verdediging aanvoeren, volstaat het te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en de schending ervan kan derhalve in dit verband niet dienstig worden opgeworpen.

3.9. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat ze op een afdoende wijze de feitelijke en juridische overwegingen bevatten waarop ze steunen zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Verzoekers maken alleszins niet duidelijk op welk punt de motiveringen van de bestreden beslissingen hen niet in staat stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissingen zijn genomen, derwijze dat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar verzoekers inhoudelijke kritiek leveren op de motiveringen van de bestreden beslissingen, dient het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.10. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.11. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.12. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

3.13. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.14. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

3.15. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om

deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.16. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker tijdens zijn Dublin-interview van 26 juli 2011 op de vraag *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die u verzet om u overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?”* het volgende antwoordde: *“In Polen zal men me repatriëren naar Rusland. Ten tweede zijn de mensen van Kadyrov vertegenwoordigd in Polen. Ze organiseren zich om Tsetsjenen die in Polen verblijven te controleren. De Poolse speciale diensten zijn op een bepaald moment naar het centrum gekomen en hebben een aantal Tsjetsjenen meegenomen. Bleek dat ze ineengeslagen geweest zijn.”* In dit kader stelt de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing: *“Betrokkene geeft geen specifieke reden op waarom hij zijn asielaanvraag in België wil indienen. Hij verklaart enkel dat zijn dochter hem zei dat België toleranter is met vreemdelingen en dat het minder waarschijnlijk is dat ze hen terugsturen naar Rusland. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Betrokkene verklaart verder dat Polen hem zal repatriëren naar Rusland. De Poolse autoriteiten kennen onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Betrokkene verklaart verder dat de mensen van Kadyrov vertegenwoordigd zijn in Polen en dat ze zich organiseren om Tsjetsjenen die in Polen verblijven te controleren. Hij verklaart dat de Poolse speciale diensten op een bepaald moment naar het centrum gekomen zijn en een aantal Tsjetsjenen hebben meegenomen en het bleek dat ze ineengeslagen zijn geweest. Uit informatie waarover DVZ beschikt (‘Subjet Related Briefing: Polen, 04/10/2010; stuk toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat asielzoekers in Polen, indien zij zich niet veilig voelen in een opvangcentrum, financiële bijstand kunnen vragen aan het Office for Aliens, zodat ze zich elders kunnen vestigen en dus niet verplicht zijn om in het opvangcentrum te verblijven. Verder dient te worden opgemerkt dat iedereen in Polen, ook buitenlanders, zich tot het Bureau van de ‘Human Rights Defender’, kunnen wenden om zijn rechten en vrijheid te beschermen wanneer hij meent dat die geschonden zijn door de openbare instellingen (<http://www.rpo.gov.pl/index.php?md=1369&s=3>).”*

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat tweede verzoekster tijdens haar Dublin-interview van 26 juli 2011 op de vraag *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die u verzet om u overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?”* het volgende antwoordde: *“Voor ons is het gevaarlijk om in Polen te blijven. Omdat in Polen Kadyrovski zijn die samenwerken met de Poolse politie.”* In dit kader stelt de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing: *“Betrokkene geeft geen specifieke reden op waarom zij haar asielaanvraag in België wil indienen. Zij verklaart enkel dat ze het niet echt weet maar dat haar zoon en man naar België wilden komen. Betrokkene verklaart dat ze wel weet dat vele mensen in Oostenrijk gerepatriëerd worden naar Rusland. De Poolse autoriteiten kennen onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - indien nodig voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Betrokkene verklaart verder dat het voor haar gevaarlijk is om in Polen te verblijven omdat in Polen Kadyrovski zijn die samenwerken met de Poolse politie. Uit informatie waarover DVZ beschikt (‘Subjet Related Briefing: Polen, 04/10/2010; stuk toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat asielzoekers in Polen, indien zij zich niet veilig voelen in een opvangcentrum, financiële bijstand kunnen vragen aan het Office for Aliens, zodat ze zich elders kunnen vestigen en dus niet verplicht zijn om in het opvangcentrum te*

verblijven. Verder dient te worden opgemerkt dat iedereen in Polen, ook buitenlanders, zich tot het Bureau van de 'Human Rights Defender', kunnen wenden om zijn rechten en vrijheid te beschermen wanneer hij meent dat die geschonden zijn door de openbare instellingen (...)."

Uit het administratief dossier blijkt verder dat derde verzoeker tijdens zijn Dublin-interview van 27 juli 2011 op de vraag "Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die u verzet om u overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?" het volgende antwoordde: "Mijn broer (...) had problemen in Polen. Kadyrovski in Polen wilde ze informatie over onze familie. Ik huurde ook een appartement samen met vrienden. Op een bepaald moment vielen speciale eenheden van de Poolse autoriteiten daar binnen. Ze namen een vriendin mee en die werd teruggestuurd naar Rusland". In dit kader stelt de verwerende partij in de derde bestreden beslissing: "Betrokkene geeft geen specifieke reden op waarom hij zijn asielaanvraag in België wil indienen. Hij verklaart enkel dat hij zijn ouders volgde, dat zij beslisten om naar hier te komen. Betrokkene verklaart dat zijn broer problemen had in Polen met Kadyrovski en dat ze in Polen informatie over zijn familie wilde. Indien betrokkene meent dat hij in Polen door derden bedreigd wordt, dient hij zich hiervoor te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten. Er zijn geen aanwijzingen dat enige stappen in die richting hiervoor zijn ondernomen, noch aanwijzingen dat de bevoegde Poolse autoriteiten de nodige bijstand en bescherming niet kunnen bieden. Verder verklaart betrokkene dat hij in Polen een appartement huurde samen met vrienden en dat er op een bepaald moment speciale eenheden van de Poolse autoriteiten daar binnenvielen. Hij verklaart dat ze een vriendin meenamen en dat ze naar Rusland teruggestuurd werd. Betrokkene verklaart verder dat hij geïnterviewd werd door iemand van de immigratiedienst van Polen en dat hij foto's toonde van iemand waar hij niets mee te maken had. Betrokkene verklaart dat het hele verhaal verzonnen was. Uit informatie waarover DVZ beschikt ('Subjet Related Briefing: Polen, 04110/2010; stuk toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat iedereen in Polen, ook buitenlanders, zich tot het Bureau van de 'Human Rights Defender', kunnen wenden om zijn rechten en vrijheid te beschermen wanneer hij meent dat die geschonden zijn door de openbare instellingen (<http://www.rpo.pov.pl/index.php?md=1369&s=3>)."

3.17. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wel degelijk hun feitelijke situatie in ogenschouw genomen, doch omstandig gemotiveerd waarom hun argumenten geen afbreuk kunnen doen aan de beslissing dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van hun asielaanvraag. De informatie waarop de bestreden beslissingen zich steunen is toegevoegd aan het administratief dossier. Hieruit blijkt inderdaad dat personen die zich in Polen niet veilig voelen in een opvangcentrum financiële bijstand kunnen vragen aan het Office for Aliens zodat ze zich elders kunnen vestigen. Voorts blijkt dat bescherming door politie beschikbaar is voor asielzoekers en vluchtelingen. Bij klachten over het politie-onderzoek kan men zich wenden tot de procureur. Verder kan men zich ook wenden tot het bureau van de 'Human Rights Defender' wanneer men zijn rechten geschonden acht door de openbare instellingen. De Raad merkt op dat verzoekers in hun verzoekschrift nalaten in concreto in te gaan op de motiveringen van de bestreden beslissing zoals vermeld in het punt 3.16. De Raad wijst er bovendien op dat verwerende partij in de bestreden beslissingen het volgende stelt: "Polen heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. De Poolse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Verder moet worden vastgesteld dat Polen, een Europese lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten."

3.18. Verzoekers maken door hun beschouwingen en citaten uit allerhande teksten geenszins aanneemelijk dat hun rechten als derdelanders in Polen in concreto niet gevrijwaard zijn, nu Polen gebonden is aan internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van asielzoekers, zoals de bestreden beslissingen trouwens terecht vaststellen. De Belgische Staat dient er van uit te gaan dat de Poolse autoriteiten hun internationale en Europese aangegane engagementen zullen nakomen. Polen, lidstaat van de Europese Unie, is een rechtsstaat, is partij bij het EVRM en de Vluchtelingenconventie en het land is tevens gebonden door de Europese migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel moet derhalve verondersteld worden dat dit land zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien zal nakomen. In dit verband kan nuttig verwezen worden naar een arrest van het Europees Hof voor de rechten van de mens, gewezen met betrekking tot een andere Europese lidstaat, Griekenland. In de zaak, K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk, van 2 december 2008, stelde het EHRM in § 17 van zijn arrest: *“The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.”* (vrije vertaling: ‘Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen.’). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar Polen dient te begeven of kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210), dit te meer gelet op de informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier en waaruit blijkt dat de Poolse autoriteiten ingrijpen om de rechten, ook van buitenlanders, te vrijwaren.

3.19. Waar verzoekers stellen dat *“verzoekende partij bij repatriatie naar Polen een terugkeer naar het land van herkomst deze wel degelijk mogelijk is en verzoekende partij het slachtoffer zal zijn van een daadwerkelijke en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève”* stelt de Raad vast dat dit een loutere bewering is en dat de bestreden beslissing op zich niet voorziet in een terugleiding naar Rusland. Een eventuele terugleiding naar Rusland zal slechts mogelijk zijn indien de Poolse autoriteiten hiertoe een afzonderlijke beslissing nemen en de verzoekende partijen tonen niet aan dat Polen, een land dat lid is van de Europese Unie, hun rechten – zoals onder meer vervat in het EVRM – niet zou respecteren. Voor het overige wordt verwezen naar het gestelde in punt 3.17 en punt 3.18.

3.20. Verzoekers tonen geen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aan, gezien het ontbreken van concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken, voldoende zwaarwichtige feiten (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.21. Ten slotte is er ook geen sprake van een ongelijkheid tussen EU-onderdanen en niet-EU-onderdanen. Verzoekers dwalen als zij stellen dat zij niet in de mogelijkheid gesteld zijn een asielaanvraag in te dienen in België. De bestreden beslissing is immers het resultaat van het indienen van een aanvraag in België. Waar verzoekers opwerpen *“De beslissingen zeggen met geen woord, waarom de asielaanvraag niet in België kan worden behandeld; De beslissing is niet afdoende gemotiveerd in de mate dat de verwerende partij er zich toe beperkt de argumenten van de verzoekende partij te noteren, doch geen besluit neemt noch positief, noch negatief”* dient de Raad te benadrukken dat dit betoog feitelijke grondslag mist: er wordt wel degelijk gesteld waarom de asielaanvraag niet kan worden behandeld in België en dit na een afweging van verzoekers’ argumenten.

3.22. Verzoekers tonen niet aan met welke aspecten van hun persoonlijke situatie in de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden. Verzoekers’ onnauwkeurige verwijzing naar een arrest van de Raad van 21 december 2009, waarbij zij bovendien nalaten aan te tonen dat hun situatie vergelijkbaar is met de situatie van de vreemdeling die aanleiding gaf tot dit arrest, doet aan het voormelde geen afbreuk. Verzoekers blote affirmaties en theoretische beschouwingen omtrent de geschonden bepalingen en hun citaten uit allerhande teksten kunnen geen aanleiding geven tot een nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Het enig middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER